

De Schriftsteen

Eerste druk © 2018 Peter Keijsers
ISBN: 9789463672207

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

PETER KEIJSERS

DE
SCHRIFTSTEEN

1.

Ergens in de open hoogvlakte van Powys, Wales, staat een eeuwenoude megaliet met vreemde tekens. Voor mijn afstudeerproject koos ik deze steen om te onderzoeken. Mijn naam is Nigel Dawson jr. en ik heb de laatste tien jaar archeologie, cultuurhistorische antropologie en dode talen gestudeerd op de universiteit van Cambridge. Ik ben bijna klaar met mijn derde studie, dode talen, en deze steen heeft me de laatste jaren ontzettend gefascineerd. Het kostte me enige moeite, maar uiteindelijk wist ik – via mijn mentor – de universiteit ervan te overtuigen een beetje geld voor mijn project te reserveren. Aangezien de faculteit niet zoveel geld heeft, moest ik ook andere geldstromen aanboren; iemand die me een trustfonds kon geven zodat ik meer middelen had voor het onderzoek. Via de universiteit kwam ik in contact met Steve Madison, een internetondernemer met een uitgesproken interesse in alles dat met oudheid te maken heeft, dus ook de dode talen. Hij heeft in het recente verleden grote sommen geld gedoneerd aan de faculteit, en toen hij hoorde van mijn afstudeerproject werd hij erg geïnteresseerd. Echter, aangezien hij de financier is van mijn project, kreeg hij de controle over de hele operatie rond het object. Hij gelooft zelfs dat het een oude Keltische wijsheid bevat. Er is niet veel bekend over deze oude beschaving, maar het is wel bekend dat zij enkele teksten hebben opgeschreven – in Ogham – op een aantal houtblokken en stenen. De druïden schijnen een soort spirituele leiders te zijn geweest en wilden, volgens de legende, hun lessen niet genoteerd zien. Over het waarom kan men alleen maar raden. Maar er wordt gezegd dat zij zich op deze manier trainten om alles uit het hoofd te leren.

Hoe dan ook, zelfs *ik* kon het mis hebben met

mijn theorie, en daarom moet ik met een open vizier in het avontuur stappen. Meneer Madison heeft opdracht gegeven een kampement op te zetten, op een paar honderd meter afstand van de schriftsteen, zoals ik het object noem. Dankzij de onbeperkte financiële bronnen heb ik toegang tot state-of-the-art, ultramoderne apparatuur. Natuurlijk was het eerste wat ik deed de steen dateren met de geijkte methode, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Ik gebruikte natuurlijk de C14-methode, maar dat leverde geen eenduidig resultaat op. De steen leek niet te passen in welk bekend tijdperk dan ook, en daarom moesten we andere manieren zien te vinden om erachter te komen uit welke periode het object stamde. Meneer Madison had een team van experts rondom mij samengesteld uit verschillende vakgebieden, van internetspecialisten tot beveiliging en zelfs een helderziende. Ik was bepaald niet blij met deze helderziende, maar aangezien het niet mijn geld is bepaalt meneer Madison uit wie het team bestaat. Dankzij zijn computerspecialisten ontdekte ik dat de steen zelfs ouder was dan de Kelten. Hij kon niet door de Picten zijn gemaakt, want die hadden verder noordwaarts geleefd.

De Romeinen noemden dit gedeelte van het Britse schiereiland Cambria, en bij gebrek aan een betere omschrijving noem ik de beschaving die deze steen gemaakt heeft Cambrianen. Hiermee wil ik echter geen verwarring scheppen met het geologische tijdperk Cambrium, dat op een slordige 500 miljoen jaar geleden is gedateerd. Zoals ik al zei werd de steen gemaakt voordat de Kelten hier leefden, en ik dateerde hem in de Cambrische tijd. Hiermee bedoel ik een tijdperk voordat de Romeinen in het gebied kwamen, dus in de periode tot zo'n tienduizend jaar geleden. Ik moet nog veel meer studie verrichten naar deze beschaving, maar de steen is in ieder geval bewijs dat de Cambrianen al een soort schrift hadden. Eigenlijk is het verbazingwekkend dat

hier een andere, eerdere beschaving heeft geleefd, aangezien de Kelten hier vanaf 2000 voor Christus schijnen te hebben gewoond. Een paar jaar geleden had iemand anders al resten gevonden van graven die teruggaan tot wel 2500 voor Christus, maar aangenomen werd dat het om Keltische graven ging. Ik durf te beweren dat die graven eigenlijk Cambrisch van oorsprong waren.

De Cambrische tijd was nog in dichte nevelen gehuld. Niet alleen was de steen nog nooit onderzocht, maar niemand had ooit een enkel bewijs gevonden voor het bestaan van deze beschaving, laat staan erover geschreven. Deze monoliet met inscripties was tot nu toe het enige potentiële bewijs dat de Cambrianen hebben bestaan. De steen kon zeker niet Keltisch van oorsprong zijn vanwege de datering. Er waren echter wel overeenkomsten met de granieten steen van de Picten die enkele jaren geleden is gevonden. En om de één of andere vreemde reden doet de steen me ook denken aan de immens lange krijtlijnen in de Nazcavallei, de White Horse en de Kalkman in Engeland, en zelfs de Valleï van de Koningen in Egypte. Al deze structuren hebben tenminste één grote overeenkomst: het mysterie dat eromheen ligt. Maar de krijtlijnen in de Nazcavallei hebben méér gemeen met deze steen dan puur mysterie. Wanneer die lijnen worden bekeken vanuit de lucht, worden enkele vormen zichtbaar die aan dieren doen denken. Hetzelfde geldt voor deze steen. Toen ik hem ging onderzoeken vanuit de lucht, ontdekte ik enkele dierenvormen op het oppervlak. Maar dat is nog niet alles. Ik vond ook overeenkomsten met de Pictsteen, vooral de manier waarop hij was versierd. Deze versieringen behelzen meer dan slechts eenvoudige tekeningen. Bij nader onderzoek bleek het om een verdwenen schrift te gaan, zowel bij de Pictsteen als deze Cambrische steen. Aangezien de Picten nooit in Wales waren geweest, moesten deze Cambrianen

worden gezien als een buurvolk. Ondanks de opvallende overeenkomst met Nazca concentreerde ik me daarom op de hechte – geografische en schriftelijke – relatie tussen de Cambrische steen en de Pictsteen. De vorm van 'mijn' schriftsteen doet me trouwens denken aan de megalieten in de steencirkel van Stonehenge. Vanuit Amesbury en Avebury kon men wel een denkbeeldige rechte lijn trekken naar de plek waar deze steen staat. Stonehenge werd altijd al gezien als pre-Keltisch. Ik denk dat ik de computernerds ook laat zoeken naar de relatie tussen deze twee stenen bouwwerken.

Tot nu toe heb ik slechts kleine delen van de inscripties kunnen vertalen. Die delen vertellen vaag over een lange weg of pad, een reiziger, een andere of een nieuwe wereld, een lezer en een beproeving of test. Ik kon er weinig zinvols uit opmaken. De nerds hebben nog geen nieuwe informatie kunnen vinden die ik kan gebruiken voor het onderzoek, maar ik moet een manier zien te vinden om meer inzicht in het geschrift te krijgen. Meneer Madison is ervan overtuigd dat alles op de één of andere manier met elkaar verbonden is, dat zelfs de Nazcalijnen een deel van de hele puzzel zijn. Maar ik heb zo mijn twijfels. Hoe kon een mysterie, duizenden kilometers hiervandaan, op de één of andere manier verbonden zijn met juist deze steen? Het antwoord moet volgens mij hier ergens in Groot-Brittannië te vinden zijn. Er zijn gewoon teveel overeenkomsten met de Pictsteen en Stonehenge. Maar de helderziende vertelde me dat zij een krachtige energie uit de steen voelde komen, en zij had dezelfde energie zowel in Nazca als bij de piramides van Gizeh gevoeld. Als zijnde een man van de wetenschap ben ik niet geneigd zulke verhalen te geloven, maar meneer Madison maakte me duidelijk dat Natalie, de helderziende, een onberispelijke staat van dienst had, en zelfs haar theorieën kon bewijzen. Ik moet daarom in overweging nemen dat dit veel verder

reikt dan alleen het Britse schiereiland. Daarom nemen de nerds naast de Pictsteen en Stonehenge ook die beroemde buitenlandse bouwwerken mee in hun onderzoek.

2.

Ik kwam in gesprek met Natalie, over haar vaardigheden, en waarom zij bij het team werd betrokken.

“Het begon allemaal negen jaar geleden,” vertelde zij me. “Ik was bezig in mijn praktijk, toen ik door Steve werd gevraagd of ik hem wilde vergezellen naar de Nazcavallei. Ik kende hem al een tijdje, maar in het begin was het een oppervlakkige vriendschap, Later zijn we wat meer aan de praat gekomen en vertelde ik hem over mijn gave. Hij besloot de proef op de som te nemen met een aantal artefacten die hij had verzameld, en was zeer onder de indruk van mijn resultaten. Daarom vroeg hij mij om de energie van de mysterieuze lijnen van Nazca te onderzoeken. Ik voelde er vreemde krachten, vergelijkbaar met die van de piramides van Gizeh. Hoewel beide ouder worden geschat dan welke beschaving ook met kennis over hoe dit soort bouwwerken te realiseren, kon ik nog steeds in beide constructies de aanwezigheid voelen van een hoogontwikkelde beschaving.”

“Wacht eens even. Wil je daarmee zeggen dat je zelfs een eeuwenoude energie kunt voelen?”

“Soms kan ik dat inderdaad. Het was echt verbluffend. Hoewel het al eeuwenoud is, kan ik nog steeds de energie voelen die daar aanwezig is. En voor mijn gevoel is Nazca door dezelfde beschaving aangelegd als het complex in Gizeh. Er was echter één groot verschil. De energie van dat volk was sterker aanwezig in Gizeh dan in Nazca. Toch was het op zijn minst een vergelijkbare beschaving.”

Zij verklaarde dat verschil in energie door het verschil in kennis die nodig was voor elk van de beide bouwwerken.

“Terwijl het in Nazca alleen nodig was dat sommige

lijnen rechtuit liepen, afgezien van de geometrische juistheid hiervan, was de positie van elk van de drie piramides in Gizeh veel te moeilijk te bepalen zonder enige kennis van astronomie, aangezien ze precies volgens de posities van de sterren in de constellatie van Orion waren geplaatst.”

“Dus degenen die beiden hebben gebouwd, of aangelegd, moeten een uiterst nauwkeurige kennis van zowel astronomie als architectuur hebben gehad?”

“Precies.”

“Hoe kun je dat weten? De gerenommeerde wetenschap gaat er vanuit dat de toenmalige plaatselijke bevolking – zowel in Nazca als in Gizeh – het zelf moet hebben gebouwd. Immers, hoe kan een buitenaards ras dat hebben gedaan, als nog niet eens duidelijk is of er wel zoiets als buitenaards leven bestaat?”

“Dat buitenaards leven bestaat, is voor mij een voldongen feit. Of denk je dat wij hier op aarde het enige leven in het universum zijn?”

“Toegegeven, als wij het enige leven zijn, dan is dat wel een heel grote toevaligheid. Maar dat wil nog niet zeggen dat er ook maar enig bewijs is voor buitenaards leven.”

“In ieder geval blijf ik bij mijn theorie dat zowel Nazca als Gizeh niet door de toenmalige lokale beschavingen kunnen zijn gebouwd. Maar goed, ik ben nog lang niet klaar met mijn verhaal. Klaarblijkelijk hadden deze buitenaardsen meerdere plaatsen op Aarde bezocht, gezien het feit dat op verschillende plekken bewijs daarvoor kon worden gevonden, hoe summier dan ook.”

“Hoe kun je dat zomaar stellen? Heb je daar bewijs voor?”

“Ik kan alleen zeggen dat ik de energieën aanvoel. Maar de gerenommeerde wetenschap heeft toch ook op andere plaatsen bewijs gevonden van een geavanceerde beschaving? Niet alleen in Nazca, Salisbury en Gizeh, maar ook in Zuid-Afrika, de Chinese berg Hua Shan, het

oude Griekenland en Babylonië bijvoorbeeld.”

“Met Salisbury bedoel je Stonehenge, neem ik aan?”

“Niet alleen Stonehenge, maar ook de omgeving ervan. Denk bijvoorbeeld aan de steencirkel in Avebury.”

“Oké, dat kan ik dan nog wel enigszins begrijpen. En Griekenland en Babylonië ook nog wel. Die beschavingen liggen allebei binnen Europa en kunnen heel goed de Britse beschaving hebben beïnvloed. Maar Zuid-Afrika en Hua Shan? Hoe kom je daarbij uit?”

“Een paar jaar geleden heb ik, na Nazca, met Steve de Tafelberg nabij Kaapstad bezocht, en daar voelde ik dezelfde energie als in Nazca en Gizeh. En een uitgestrekt gebied in de provincie Shaanxi liet mij dezelfde soort energie voelen, diep beneden de oppervlakte. En voor wat betreft het oude Griekenland en Babylonië: er zijn legio legendes en mythes over goden, halfgoden en mysterieuze schepsels. Ook die hebben een diepere betekenis.”

“Het is waar dat tegenwoordig die legendes en mythes een zekere kern van waarheid wordt toegedicht. Maar niet alles is destijds direct op schrift gesteld, maar door overlevering van mens tot mens doorgegeven. Het is schier onmogelijk om de feiten eruit te filteren.”

“Toch kunnen we ervan uitgaan dat die verhalen grotendeels wel kloppen, hoe fantastisch ze soms ook klinken. Bovendien is uit die tijd wel behoorlijk wat bewijs bewaard gebleven. En dat bewijs onderschrijft mijn bevindingen die ik ter plekke heb waargenomen.”

Meneer Madison, zoals gezegd, was een apart verhaal. Hij gelooft dat een paar honderdduizend jaar geleden een buitenaards ras naar de Aarde was gekomen, en zich sinds die tijd heeft ontwikkeld tot het mensenras zoals dat nu bestaat. In de eerste paar eeuwen na hun komst, zoals meneer Madison gelooft, verloren zij veel van hun kennis, maar zij waren nog steeds in staat om gigantische constructies met uiterst nauwkeurige

precisie te bouwen. Na die paar eeuwen werden zij bezocht door kolonisten van hun eigen ras, maar zij hadden teveel van hun kennis verloren in de eeuwen daarvoor, zodat zij deze bezoekers beschouwden als goddelijke wezens. En zo werden de Goden bedacht.

Het meest intrigerende aan deze theorie was, dat bij de ontdekking van de Vallei van de Koningen in Egypte, er in één van de tombes verbazingwekkende hiërogliefen werden aangetroffen, waaronder afbeeldingen van wat vliegtuigen leken, een tank, en twee mansfiguren afgebeeld aan weerszijden van wat wel het meest leek op een manshoge gloeilamp. De hiërogliefen schenen volgens Egyptologen ongeveer drieduizend jaar oud te zijn, dus doemde de vraag op hoe deze specifieke hiërogliefen tussen al die andere konden verschijnen, aangezien elektriciteit pas in de Nieuwe Tijd werd uitgevonden, ongeveer honderd jaar voor de ontdekking van de Vallei van de Koningen. Aanvankelijk dacht het archeologenteam dat het om een *practical joke* ging, maar na nader onderzoek bleek de afbeelding authentiek te zijn. Meneer Madison zag dit als bewijs van zijn gelijk. Tenslotte kon een manshoge gloeilamp, vergezeld van twee mansfiguren, alleen betekenen dat het gebied ten tijde van de aanleg van de Vallei van de Koningen werd bezocht door buitenaardse wezens.

3.

Een nieuwe dag was aangebroken in Powys en ik boekte interessante vooruitgang. Niet alleen verwijst de schriftsteen naar de Nazcalijnen, maar ik ontdekte ook een link naar de piramides van Gizeh via de helderziende Natalie. Ik vond zelfs een derde locatie op Aarde, hoewel deze nog niet helemaal duidelijk is geworden. Die derde locatie moet ergens in de provincie Shaanxi liggen. Natalie leek wonderwel wellicht gelijk te krijgen met haar meerdere door buitenaardsen bezochte plekken. Het geschrift op de steen leest als een kaart met de één of andere boodschap. Hoe deze locaties met elkaar zijn verbonden is mij nog niet duidelijk, maar ik ben er bijna zeker van dat het een soort van reisplan bevat. Hoe de Cambrianen van deze plekken wisten, blijft voorsnog een raadsel voor mij, maar door de verwijzingen werd mij duidelijk dat dit een ras was met een zeer geavanceerde intelligentie, die veel verder ontwikkeld was dan die van de hedendaagse mens. Daarnaast heb ik zelfs een verwijzing gevonden naar een vierde plek, maar op dit moment heb ik geen flauw idee waar die plek moet zijn. Nu concentreer ik me op de coördinaten van Hua Shan. De computernerds hebben nog geen verwijzing naar een bouwwerk gevonden, maar de verwijzing naar die vierde plek zal zeker niet zomaar zonder reden op de steen zijn aangebracht. Voor wat betreft de vertaling van de tekst: het enige dat ik tot nu toe weet is dat het om een boodschap aan een of andere reiziger gaat. Degene die de tekst las, moest een bepaalde taak uitvoeren, hoewel ik nog steeds niet alles heb kunnen ontcijferen. Waar ik *beproeving* of *test* dacht te lezen, moet het gaan om een zoektocht.

Ondertussen heeft Natalie contact gezocht met de

geestenwereld, zoals zij het noemt. Volgens haar vertelden de geesten haar dat alles met elkaar is verbonden, zowel in tijd als in ruimte. Wat eeuwen geleden is gebeurd, waar dan ook, of wat in de toekomst zal gebeuren, is verbonden met wat er op dit moment gaande is. Elk leven kent een zeker pad, een zekere weg die iemand moet bewandelen, en men moet bereid zijn om de eerste stap te nemen, want elke reis begint met de eerste stap, zo vertellen de geesten volgens Natalie. Ik had haar precies hetzelfde kunnen vertellen, aangezien die uitspraak vrijwel hetzelfde is als die uit het Taoïsme, maar zij staat erop dat de geesten haar *dat* hebben verteld. Hoe dan ook, ik sprak die gedachte niet hardop uit, omdat zij zich dan wellicht gepikeerd zou kunnen voelen, en zij zou binnenkort weer eens van nut kunnen zijn.

Zoals vele andere moderne ondernemers had ook meneer Madison een uitgesproken intrigerende persoonlijkheid. Terwijl hij zijn vermogen had opgebouwd in de moderne communicatie en internet, had hij een aantal ongebruikelijke interesses. Daaronder vielen onder andere karten, sciencefiction-films, een gigantische insectenverzameling, samenzweringstheorieën bedenken en, natuurlijk, een diepgewortelde interesse in alles dat paranormaal is of daarvoor door wil gaan. In zijn jeugd moet hij nogal een dromer zijn geweest. Ook scheen hij toen extreem verlegen en op zichzelf te zijn geweest. Op latere leeftijd verloor hij wat van die verlegenheid en werd hij wat extravaganter, maar zijn samenzweringstheorieën hadden zich al in zijn vroege jeugd gevormd. Dat maakte hem erg bedacht op alles dat om hem heen gebeurde, en in die tijd ontwikkelde hij ook zijn interesse in het paranormale. Rond diezelfde tijd leerde hij Natalie kennen. Een sterke vriendschap was geboren en hij raakte meer en meer geïnteresseerd in de onzichtbare wereld om hem heen.

Natalie Vanderbilt was altijd een beetje zonderling geweest. Geboren in Los Angeles had zij altijd een extravagant leven geleid, maar zij had ook – aangezien zij nog een jong meisje was – een aantal vreemde ervaringen meegemaakt waarvan zij later ontdekte dat die paranormaal van aard waren. Zij besloot om biofarmacie te studeren, waarmee zij leerde om planten te gebruiken als natuurlijk geneesmiddel. Daarnaast studeerde zij anatomie, psychologie en intermenselijke energieën. Door haar studie anatomie leerde zij elke misvorming in het menselijke immuunsysteem te herkennen, wat zeer bruikbaar bleek in haar vaardigheden als heler. Haar studie psychologie maakte het haar mogelijk om het menselijk brein vakkundig te analyseren terwijl zij menselijke energieën heelde. En voor wat betreft haar andere studies: zij gelooft dat alles een zekere energie bevat en uitstraalt; niet alleen mensen, maar ook dieren, planten, stenen en zelfs de lucht. Een goed voorbeeld daarvan zijn onweersbuien. Als de lucht gevuld is met een elektrische lading, vullen donder en bliksem de lucht. Deze elektrische ontlading kan worden omschreven als energie.

De twee computernerds hebben ongetwijfeld een geheel eigen verhaal, maar ik weet niet veel over hen, dus kan ik weinig zinnigs over hen vertellen. Ik kan zelfs hun namen nauwelijks onthouden, en daarom noem ik hen vaak gekscherend Beavis en Butthead. Niet dat zij enige fysieke gelijkenis vertonen met de cartoonfiguren, maar in hun gedrag vertonen ze vaak veel gelijkenis. Ze hebben allebei een manier van gek doen en lachen om bijna alles, dat me aan de cartoonfiguren doet denken. Zolang ze hun werk maar serieus nemen en goed doen, vind ik het wel leuk af en toe.

Het hoofd van de bewaking, Ewan, heeft als gewezen MI-6 agent in zijn vaderland Engeland in

meerdere missies overzee gediend, van de Falklandoorlog en de Balkanoorlog tot aan de twee Golfoorlogen en de oorlog tegen Al-Qaeda in Afghanistan. Een half jaar geleden werd hij eervol ontslagen en werd hij hoofd beveiliging voor alle activiteiten van meneer Madison. Zo kreeg hij de opdracht om het onderzoek in Powys van voldoende beveiligingsmaatregelen te voorzien. Het ligt voor de hand dat al die oorlogen diepe wonden in hem hebben achtergelaten. Hij werd er uiterst wantrouwig door naar alles en iedereen, maar toch speelde hij het klaar om een zwartgallig gevoel voor humor te hebben ontwikkeld. Hij gebruikt sarcasme als afweermecanisme en soms gedraagt hij zich als een echte bulldog. Toch, als je het genoeg hebt hem beter te leren kennen, is hij de beste vriend die je je maar kunt wensen.

4.

Het was de ochtend van de zomerzonnwende in Stonehenge, in 76 voor Christus, en een groepje druïden verzamelde zich bij de steencirkel. Vanaf het moment dat zij de krachtige energie hadden ontdekt die van de stenen kwam, hadden zij zich al sinds enkele eeuwen rondom deze plek verzameld. Degene die deze steencirkel had aangelegd, moest wel van de exacte datum en tijd van de zomerzonnwende afweten, want op een bepaald moment van de dag zou de zon precies door een opening tussen de stenen heen schijnen op een kristal dat zich bovenop een centrale steen in het midden van de cirkel bevond. De druïden hadden geen flauw benul wie de architect van deze steencirkel was. Het enige dat zij wisten was dat wanneer de zonnestralen het kristal bereikten, de energie die van de stenen kwam op zijn piek was en de hele omgeving met een vreemd en vreedzaam bewustzijn vulde. Hetzelfde gebeurde in Woodhenge, vlakbij deze plek, tijdens Yule – de winterzonnwende. De zonnwendes waren slechts twee van de acht speciale momenten in het Keltische jaar. Op minder dan een dagmars van deze plek vandaan bevond zich een steen waar de Kelten zich verzamelden tijdens Beltane, de viering van vuur en het Nieuwe Leven. Die steen straalde eveneens een vreemde en vreedzame energie uit.

De druïden waren nu in Stonehenge ter voorbereiding op vier dagen gezang, gebed en overpeinzing. Terwijl het moment suprême naderde, kwamen Kelten uit alle windrichtingen bijeen om deel te nemen aan de festiviteiten. Het was de taak van de druïden om deze mensen te leiden in en voor te bereiden op het gezang. Zelfs de hogepriesteres van Avalon voegde zich dan bij de mensenmassa, maar de

leiding liet zij over aan de druïden. Hoewel zij de hoogste autoriteit in de Keltische religie was, waren de druïden degenen die waren getraind om deze in het dagelijks leven uit te oefenen. Deze dagen waren nogal uitputtend voor hen, omdat het gezang dag en nacht doorging, zonder enige rust of slaap, zesennegentig uur aan één stuk.

Op de laatste dag, net voordat de zon haar hoogste punt zou bereiken, was het moment suprême aangebroken. De eerste zonnestrallen lieten zich al door de openingen van het bouwwerk zien. Alle ogen waren nu gericht op het kristal dat zich op de steen in het midden bevond. Het weinige nog overgebleven rumoer van de verzamelde Kelten verstomde, op het gezang van de druïden na. Iedereen staarde als in trance naar het kristal terwijl de tijd kruipend voorbijging. Het gezang zwol met de minuut aan, terwijl de zon zijn positie innam naar het midden van het gat in de deksteen. De zonnestrallen hadden nu de rand van het kristal bereikt, en het monotone gezang van de druïden evenals de zon haast hun hoogtepunt. Terwijl de druïden zo luid zongen als ze konden, bedekten de zonnestrallen het hele kristal. Opeens stopte het gezang en verspreidde het kristal de stralen door elke opening van de rechtopstaande stenen. De hele vlakte werd gevuld met het verspreide zonlicht, en een serene stilte vulde de lucht.

Meneer Madison had geregeld dat ons team het kamp mocht opslaan op steenworp afstand van de steencirkel. Niet te dichtbij, omdat de autoriteiten vreesden dat we de grond konden beschadigen, maar ook niet te veraf, zodat we niet al te lange afstanden hoefden te lopen tussen kamp en steencirkel. In feite stond het hele gebied op de Werelderfgoedlijst, maar er waren nog wel een paar plekken waar we ons kamp konden opslaan. Ewan stond erop dat we een omheining rond ons kamp

zouden optrekken, maar dat vonden de autoriteiten niet goed. Daarom besloten we om de nodige tenten zo dicht mogelijk bij elkaar te plaatsen, zodat er weinig tot geen ruimte was om er tussendoor te glippen en de boel toch behoorlijk bewaakt kon worden. We zouden het kamp in een U-vorm opstellen, met de opening naar de steencirkel gericht.

Terwijl Colin en Manuel hun apparatuur opstelden, praatte ik weer een tijdje met Natalie. Zij wist mij te vertellen over de zomerzonnwende, het gezang van de druïden en het verzamelen van Kelten uit alle windrichtingen. Hoewel ik haar beweringen wetenschappelijk niet of nauwelijks kon staven, luisterde ik aandachtig naar haar verhaal. Ik was geïntrigeerd door haar kennis van theorieën die niet bewezen konden worden door de huidige wetenschap maar was niettemin te sceptisch om ze zomaar te accepteren als waarheid.

“Hoezo vind je het zo vreemd?” vroeg ze. “Zijn filosofie en psychologie niet ook lange tijd door de wetenschap in een verdomhoekje geplaatst, omdat er destijds eenvoudigweg nog geen manier was om er enigszins sluitend bewijs voor te vinden?”

Ja, daar had ze wel een punt. Beide disciplines zijn heel lang niet geaccepteerd geweest als wetenschappelijk studiegebied, hoewel zelfs de oude Grieken en Romeinen het gerenommeerde studies achtten.

“Hoe kun je dan zo zeker zijn dat parapsychologie of parawetenschappen een verzinsel zijn?” vroeg ze mij.

“Ik zeg niet dat het onzin is. Ik durf alleen niet met stellige zekerheid te zeggen dat het waar is. En wetenschap vraagt wel om empirisch bewijs.”

“Ik dacht dat de wetenschap zich bezighield met het schrappen van onwaarheden.”

“Ja, zo zou je het ook kunnen uitleggen, maar dan nog kan ik niet met dezelfde zekerheid zeggen dat het wél bestaat.”

“Laat ik het anders stellen. Als je een bepaalde these hebt, hoe vreemd die ook klinkt, en je gaat ervan uit dat die niet bewezen kan worden. Hoe waarschijnlijk is het dan dat je bij de waarheid uitkomt als er geen empirisch bewijs geleverd kan worden?”

“Dan denk ik dat het voornamelijk bij giswerk blijft.”

“Hoe kun je dat stellen? Stel je voor, je maakt iets mee waar je absoluut geen logische verklaring voor hebt. Je hebt vast wel eens zoiets meegemaakt. Is het dan niet waar, omdat je er geen bewijs van kunt vinden? Of zou het dan toch kunnen zijn dat er meer is dan alleen tastbaar bewijs?”

“Ik begrijp niet waar je heen wil.”

“Ik zal een veelvoorkomend voorbeeld geven. Je hebt vast wel eens meegemaakt dat je aan een bepaald persoon dacht, en het volgende moment de telefoon gaat; het blijkt juist die persoon te zijn aan wie je dacht.”

“Dat heb ik inderdaad wel eens meegemaakt. Maar dat was puur toeval.”

“Oh, ik dacht dat de wetenschap ervan uitging dat toeval niet bestaat. Bestaat er niet zoiets als een causaliteitstheorie?”

“Dat valt onder filosofie, en van filosofie heb ik weinig tot geen verstand.”

“Ik heb begrepen dat de oudst bekende theorie daarover van Aristoteles komt. Volgens mij is dat toch wel een van de grondleggers van de moderne filosofie. Klopt dat?”

Ja, daar had zij wel gelijk. Aristoteles wordt gezien als een van de grondleggers van de klassieke filosofie, waar de moderne filosofie op stoelt. Maar zij ging meteen verder.

“Was Descartes niet een van de vooraanstaande rationalistische filosofen die een logische relatie vonden tussen premissen en conclusies? En is sindsdien die theorie niet een van de empirische natuurwetten? Er moet dus volgens die theorie een causaal verband

bestaan tussen jouw denken aan die bewuste persoon en het contact dat die persoon vervolgens met jou legt.”

“Je klinkt nu meer als een wetenschapper dan als een paragnoste.”

“Ook in de paranormale wereld ontstaat iets niet zomaar. Er is altijd wel verband tussen twee ogenschijnlijk losstaande gebeurtenissen.”

“Maar daarmee bewijs je nog niet de legitimiteit van het paranormale.”

“Dan zal ik een ander voorbeeld noemen. Heb je wel eens gehoord van fantoomfoto's?”

“Wat moet ik me daarbij voorstellen?”

“Ik noem het zo, omdat het daarbij voornamelijk gaat om geesten, die worden vastgelegd op een foto. En ik hoef je geen synoniemenwoordenboek te laten zien om de vergelijking te zien, neem ik aan?”

Nee, dat hoefde niet, de link zou ze zo wel duidelijk maken, voor zover nog onduidelijk.

“Welnu, zo'n fantoomfoto legt iets vast wat volgens de heersende natuurwetten onmogelijk is. Immers, een geest is meestal de belichaming van een overleden ziel. Hoe kun je volgens de huidige wetenschappen verklaren dat zo'n geest op een foto verschijnt?”

“Ik dacht dat dat spookverhalen waren, verzinsels van psychiatrische patiënten.”

“Je zou het spookverhalen kunnen noemen, maar geloof me, het zijn echt geen verzinsels, niet altijd tenminste.”

“Dat kan ik beamen,” viel Colin haar bij. “Ik heb in het verleden veel foto's op echtheid moeten controleren. En een paar foto's die ik voor ogen kreeg lieten dergelijke verschijnselen zien. Ik kon geen bewijs vinden dat er met die foto's geknoeid was.”

“Dank je voor je toelichting,” reageerde Natalie.

“Maar waren het zeker geen nepfoto's?” wilde ik mijn stelling verdedigen. “Het kunnen bijvoorbeeld vlekken zijn geweest, of lichtweerkaatsingen.”

“Nee,” zei Colin weer, “dat zou me direct zijn

opgefallen.”

“Zulke foto's,” vervolgde Natalie haar verhaal weer, “zijn het beste bewijs van de theorie dat er meer tussen hemel en aarde is dan de wetenschap ons wil laten geloven.”

“Maar wat heeft dat allemaal te maken met Stonehenge? Je verhaal van het samenkomen van mensen en de zonnewendes is mooi, maar ik zie het verband niet.”

“Vergeet de druïden niet. In de tijd van de Kelten waren zij onder andere degenen die het volk voorgingen in rituelen. Je zou een vergelijk kunnen trekken met de kerkelijke leiders in onze huidige tijd. Maar ze waren meer dan alleen dat. Ze waren ook helers, wakers over kennis, verhalenvertellers en raadsheren voor de stamleiders.

Maar terug naar de rituelen. De druïden gingen het volk dus voor in wat wij nu religieuze rituelen zouden noemen. De winter- en zomerzonnewende waren daar twee van. Op de één of andere manier konden zij tijdens deze zonnewendes een energie genereren die het volk hielp hun dagelijkse en spirituele leven inhoud te geven. Die energie was zo groot, zo puur, dat die nu nog voelbaar is.”

“Hoe kun je dat dan voelen?”

“Dat kan op verschillende manieren. Ik kan bijvoorbeeld dingen zien met mijn derde oog en horen met mijn innerlijke oor. Maar ik kan ook energieën aanvoelen. Heel precies kan ik dat niet uitleggen, maar ik weet wel dat ik dat al kon toen ik nog een kind was.”

Ik bleef het vreemd vinden, maar gaandeweg het gesprek kreeg ik wel de indruk dat zij dit niet zomaar verzon. Ik zou voorlopig haar verhaal geloven. Het kon tenslotte geen kwaad.

5.

Negen weken geleden sprak ik op de universiteit van Cambridge een aantal van mijn professoren om mijn project gefinancierd te krijgen. Het kostte een heleboel geld en de faculteit had niet zoveel financiële middelen om het te bekostigen. Het meeste geld kwam van investeerders, die op de één of andere manier verbonden waren met de universiteit. En toch waren de meeste projecten dan nog te duur om door de universiteit bekostigd te worden. De professoren en ik zaten aan tafel om andere manieren te bespreken om aan geld te komen. Zij stelden mij voor om met Steve Madison te praten, een man die een half jaar eerder een eretitel had gekregen omdat hij de bouw van een nieuwe centrale bibliotheek had gefinancierd. Als er *iemand* bereid kon zijn om zo'n vreemd project te financieren, was hij het wel, vooral gezien zijn reputatie en voorkeur voor het vreemde en ongebruikelijke.

Daarom bereidde de rector – die eveneens bij de bespreking aanwezig was – het gesprek voor met deze onnavolgbare ondernemer. Gekleed in een valse spijkerbroek en een zwarte coltrui stapte hij de vergaderzaal binnen, vergezeld door twee mannen in dure krijtstreppakken, die zijn financiële adviseurs bleken te zijn. Een paar momenten eerder zag ik hem arriveren in een potsierlijke Humvee limousine. Hij had een behoorlijk fortuin vergaard met zijn internetonderneming en kennelijk houdt hij erg van uiterlijk vertoon. Alleen zijn kleding toonde een beetje van de nederige man die hij ooit was geweest. Althans, dat had zijn voormalig partner Bill Kapinsky eens gezegd. En toch ziet deze man zichzelf graag als filantroop, die ongeveer tien procent van zijn vermogen weggeeft aan goede doelen. Hoe dan ook, hij bleek een

ronduit communicatief persoon te zijn, met een luide en duidelijke stem, en vertelde dat hij meer dan geïnteresseerd was in mijn project. Ik kon toen nog niet bevroeden wat zijn ware beweegredenen waren. Zijn financieel adviseurs waren er klaarblijkelijk alleen bij voor het uiterlijk vertoon. Hij was zelf duidelijk gewend om in het openbaar te spreken, en gaf hen geen enkele ruimte om ook maar enig weerwoord te geven over hoe riskant de onderneming zou kunnen zijn. Hij bleef praten over hoe miraculeus hij de vele projecten vond die hij tot nu toe had gefinancierd. Ook ik was niet in de gelegenheid om zijn voortdurende monoloog te onderbreken. Hij moet wel erg gesteld zijn op het horen van zijn eigen stem, dacht ik nog. Maar aan het einde van de bijeenkomst werd het me duidelijk dat hij me met alle middelen zou bijstaan die ik nodig achtte om het tot een goed einde te brengen. Hij verzekerde me dat het ondanks al zijn hulpvaardigheid *mijn* project zou blijven, op elke denkbare manier.

6.

De reis ging verder naar China, naar Hua Shan, om precies te zijn. Hoe meneer Madison het klaarkreeg om ons toegang te verschaffen weet ik niet, maar het zou later zeker waardevol blijken. Natalie wist ook over deze plek veel te vertellen.

“Het was ongeveer 100.000 jaar geleden. Dit stuk Aarde was een onherbergzaam gebied, met rotsformaties in een moerasachtige omgeving. Hoewel het klimaat warm en vochtig was, werd het bevolkt door een buitenaards ras, dat op verschillende andere plekken nederzettingen op aarde stichtte.”

“Alweer dat buitenaardse ras.”

“Ja, vind je dat zo vreemd? Stel je voor, hoe lang leeft de mens nu op Aarde volgens de bestaande theorieën? Tienduizend jaar? Twaalfduizend? Als ik me niet vergis, is dat zo ongeveer net na het einde van de laatste ijstijd. En ineens waren er mensen? Die moeten toch ergens vandaan zijn gekomen. Ik kan het niet met zekerheid zeggen, maar ik voel gewoon dat de mens veel ouder is dan de wetenschap ons wil doen geloven.”

“Maar daar is geen bewijs van te vinden.”

“Dat kan altijd nog gebeuren. Vergeet niet dat tijdens de laatste ijstijd het grootste gedeelte van Noord-Amerika, Europa en Azië met ijs was bedekt. Het landschap zag er destijds ook heel anders uit dan tegenwoordig. Stel je voor dat alles onder een dikke laag ijs bedekt was. Ijs conserveert alles, dat hoef ik jou niet te vertellen, denk ik. Wat in ijs verpakt zit, kan niet wegrotten, of anderszins verdwijnen. Maar zodra het ijs gesmolten is, treedt wel een rottingsproces op. En ijs heeft een enorme stuwende kracht. Een ijsklomp van tientallen meters hoog kan complete gebouwen verschuiven.”

“Dat weet ik allemaal al.”